
Ακόμα μια ζωή
Ελένη Κοτσοβόλου
ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Ακόμα μια ζωή
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Κοτσοβόλου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ελένη Κοτσοβόλου
Copyright © 2016 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-01-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ΕΛΕΝΗ ΚΟΤΣΟΒΟΛΟΥ

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΖΩΗ

Εκδόσεις Έξη

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Τρεμόπαιξε τα βλέφαρά της ενοχλημένη από τις ακτίνες του ήλιου που χώθηκαν μέσα από τις σπασμένες γρίλιες και γύρισε νευριασμένη πλευρό. Αναστέναξε βαθιά και προσπάθησε να ξανακοιμηθεί, όταν στο μυαλό της ανακάλεσε την αιτία αυτού του αναστεναγμού. Ταυτόχρονα, ο ήχος από το ξυπνητήρι που μόλις άρχισε να χτυπά, της θύμισε ότι η ώρα είχε ήδη φτάσει. Κουλουριάστηκε στο κρεβάτι βάζοντας το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια της. Αν μπορούσε να είχε λίγο χρόνο ακόμη… Όμως, σε τι θα ωφελούσε;

Μπήκε προβληματισμένη στο μπάνιο. Το πρόσωπο που αντίκρισε μέσα στον καθρέφτη μαρτυρούσε την εφιαλτική νύχτα που είχε περάσει. Κατάφερε να κοιμηθεί για λίγο κατά τα ξημερώματα και τώρα η ώρα είχε πάει ήδη δέκα. Στις έντεκα έπρεπε να είναι εκεί, στον χειρότερο εφιάλτη της. Δεν είχε νόημα πια να το σκέφτεται, έπρεπε να αντιμετωπίσει το φόβο της. Πλύθηκε στα γρήγορα και φόρεσε ένα τζιν με το πρώτο μακό μπλουζάκι που βρήκε μπροστά της στη ντουλάπα. Έβαλε τα ταλαιπωρημένα αθλητικά της παπούτσια και κατευθύνθηκε στην κουζίνα.

Η πληθωρική μαυροντυμένη φιγούρα που ήταν σκυμ-

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

μένη στο νεροχύτη, γύρισε μόλις άκουσε το θόρυβο.

«Καλώς το γιαβρί μου…»

Το κορίτσι αναστέναξε βαθιά και κάθισε στο καναπεδάκι μπροστά στο τραπέζι, ενώ η γυναίκα ακούμπησε μπροστά της μια κούπα γάλα και στο πλάι ένα πιατάκι με βουτήματα. Ζύγισε για λίγο τα λόγια της και έπειτα την αγκάλιασε δειλά από τους ώμους.

«Νομίζω πως είναι καλύτερα που έφτασε η ώρα. Πρέπει, επιτέλους, μάτια μου, να αντιμετωπίσεις αυτή την κατάσταση και να την ξεπεράσεις. Είσαι δυνατή…»

Δεν πήρε καμία απάντηση. Η μαυροφορεμένη γυναίκα αποτράβηξε τα χέρια της και κάθισε στην καρέκλα απέναντί της. Το κορίτσι μουρμούρισε απλά ένα «ίσως» και προσπάθησε να πιει μια γουλιά γάλα. Κατάπιε λίγο με κόπο, ενώ ο σφιγμένος της λαιμός αρνιόταν να συνεργαστεί για να στυλώσει έστω και λίγο το στομάχι της, που ήταν άδειο από χθες το πρωί. Έσπρωξε την κούπα και σηκώθηκε αποφασισμένη.

«Φεύγω, μια ψυχή που είναι να βγει, ας βγει».

Η γυναίκα πετάχτηκε σαν ελατήριο. Ήλπιζε πως θα είχε περισσότερο χρόνο.

«Βάλε, παιδάκι μου, κάτι στο στόμα σου. Δεν κάνει να φύγεις νηστική. Δεν έφαγες ούτε χθες το μεσημέρι! Μην κάνεις έτσι!»

Το κορίτσι πήγε κοντά της και τη φίλησε στο μάγουλο.

«Μην ανησυχείς για μένα, μαμά μου… Άσε να τελειώσει πρώτα όλο αυτό και μετά σου υπόσχομαι να φάω αναδρομικά ό,τι μου ετοιμάσεις».

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Μαμά μου», στο άκουσμα αυτών των λέξεων η γυναίκα χαμογέλασε. Από τότε που θυμόταν την κόρη της, αυτό το κτητικό *«μου»* δεν το παρέλειψε ούτε μία φορά, δίνοντάς της πάντα τεράστια χαρά, μεγαλύτερη ακόμη και από την ίδια την προσφώνηση.

Έκλεισε την πόρτα πίσω της και βγήκε στο δρόμο. Πριν πάρει τη στροφή, σήκωσε το βλέμμα στο παράθυρο για να δει την εικόνα που επαναλαμβανόταν χρόνια τώρα. Η κουρτίνα τραβηγμένη και η μαυροντυμένη φιγούρα να τη σταυρώνει, σε μια προσπάθεια να ξορκίσει κάθε κακό που θα μπορούσε να συναντήσει η μονάκριβή της στη διάρκεια της ημέρας. Κάποιες φορές εκνευριζόταν και της φώναζε να σταματήσει, αλλά αυτή τη στιγμή ένιωθε πως το είχε ανάγκη. Είχε ανάγκη οτιδήποτε θα μπορούσε να κάνει τη σημερινή μέρα να κυλήσει πιο γρήγορα.

Ευτυχώς, το λεωφορείο δεν άργησε να έρθει. Η Κάτια ανέβηκε και προσπάθησε να ξεχαστεί κοιτώντας έξω από το παράθυρο. Μάταια. Το άγχος την έπνιγε και της έκοβε την ανάσα. Ξαφνικά, η ατμόσφαιρα του λεωφορείου έγινε αποπνικτική. Πάτησε το κουμπί και κατέβηκε δύο στάσεις νωρίτερα. Ανέπνευσε όσο μπορούσε πιο βαθιά στην προσπάθεια να ανακτήσει την ψυχραιμία της. Αναπάντεχα, ένα χέρι την αγκάλιασε από τη μέση και πριν προλάβει ν' αντιδράσει, ένιωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Τι κάνεις, μπουμπού;»

Η εμφάνιση του Κωστή εκείνη τη στιγμή ήταν θείο δώρο. Έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του κι εκείνος πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της.

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Αχ, Κωστή μου, κοντεύω να πέσω κάτω από το άγχος μου. Υποσχέσου μου ότι θα είσαι δίπλα μου για να με κρατήσεις αν χρειαστεί…»

«Έλα, βρε μπουμπού, δεν έχεις ανάγκη κανέναν. Θα δεις που όλα θα πάνε μια χαρά. Δεν είσαι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία. Άκουσες ποτέ κάποιον να τα έχει παρατήσει; Έχεις δώσει διαστάσεις στο θέμα, ενώ είμαι σίγουρος πως θα τα πας μια χαρά. Όλα μες στο μυαλό σου είναι. Μην μασάς».

Μπροστά στα λόγια παρηγοριάς προσπέρασε την προσφώνηση «μπουμπού» που τόσο πολύ την εκνεύριζε. Κι εκείνος όμως, βλέποντας τη φίλη του να μην αντιδρά, σταμάτησε λίγο πριν μπουν στο προαύλιο, την έπιασε από τους ώμους και την κοίταξε αυστηρά στα μάτια.

«Αν με κάνεις σήμερα να ντραπώ για λογαριασμό σου, δεν πρόκειται να σου ξαναμιλήσω, ούτε να σου κάνω την τιμή να καθίσω κοντά σου στην εξεταστική για ν' αντιγράψω».

Ασυναίσθητα γέλασε κι εκείνος αναθάρρησε.

«Άντε να σε χαρώ. Η ζωή είναι μια στάλα. Μην αναλώνεσαι σε βλακείες. Σκέψου πιο χαλαρά».

Πώς γίνεται αυτός ο άνθρωπος να μην χάνει ποτέ το κέφι του; Τι τυχεροί που είναι οι άντρες, σκέφτηκε, ενώ εκείνος εξακολουθούσε να την κοιτά περιμένοντας. Η Κάτια έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό κι εκείνος την έσφιξε πιο πολύ από τη μέση και προχώρησαν. Ήδη όσοι ήταν στο προαύλιο είχαν στριμωχτεί μπροστά στην είσοδο του κτιρίου. Μια μικροκαμωμένη μελαχρι-

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

νή κοπέλα τούς φώναξε, ενώ ερχόταν με γρήγορο βήμα κοντά τους.

«Κωστή, Κάτια, περιμένετε…»

Τους πλησίασε αναψοκοκκινισμένη και λαχανιασμένη.

«Πω πω, δεν μπορείτε να φανταστείτε… Έχει ακριβώς δέκα λεπτά που ξύπνησα. Παραλίγο να μην προλάβω».

Η Κάτια γύρισε και την κοίταξε απορημένη.

«Καλά, είσαι απίστευτη… Δηλαδή, κανένα άγχος για σήμερα;»

Τώρα ήταν η σειρά της άλλης να την κοιτάξει με έκπληξη.

«Σιγά μην κάτσω να σκάσω! Το μόνο που με απασχολεί είναι να τελειώσει η ώρα και να πάμε για καφέ».

Τα τρία παιδιά έφτασαν στην αίθουσα. Ήταν τεράστια και ασυνήθιστα φωτισμένη για το μακάβριο περιεχόμενό της. Είκοσι με τριάντα μαρμάρινα τραπέζια φιλοξενούσαν ισάριθμους μαυριδερούς όγκους, ενώ μεγάλες λάμπες κατέβαιναν χαμηλά, φωτίζοντας κάθε ανδιαστική λεπτομέρεια. Η χαρακτηριστική μυρωδιά της φορμόλης αναμειγμένη με πτωμαΐνη χτύπησε τα ρουθούνια τους. Η Λία μόρφασε ανδιασμένη, ενώ ο Κωστής κοίταξε ανήσυχα την Κάτια που ήδη έχανε το χρώμα της. Εκείνη του χαμογέλασε σε μια προσπάθεια να τον καθησυχάσει και κοιτώντας γύρω της τους συμφοιτητές της, οι οποίοι έδειχναν ήρεμοι, αποφάσισε να μην αφήσει να φανεί η ταραχή της.

Πλησίασε την ομήγυρη αποφεύγοντας να κοιτάξει

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

απευθείας στον πάγκο κι έχοντας πάντα δίπλα της τον Κωστή. Δύο βοηθοί βρίσκονταν ακριβώς απέναντί της, ενώ ο καθηγητής είχε πλησιάσει το φορείο κρατώντας το νυστέρι και τη λαβίδα ανατομίας, συνεχίζοντας να παραδίδει το μάθημα.

«…Και πιο συγκεκριμένα θα ασχοληθούμε με τις φλέβες, το δέρμα, το λίπος, τους μύες κ.λπ. Όπως βλέπετε, και όπως θα κάνετε κι εσείς σε λίγο, πιάνω το δέρμα με τη λαβίδα, κάνω μία τομή στο πλάι και έχοντας το δέρμα ανασηκωμένο, βάζω το νυστέρι από κάτω αφαιρώντας το από το υπόλοιπο σώμα…»

Αποφασιστικά έστρεψε το βλέμμα της στο φορείο. Πάνω του βρισκόταν ένα κακοφορμισμένο πτώμα που όμως δεν έμοιαζε σε τίποτε ανθρώπινο. Το σκούρο αυτό θέαμα, μαζί με τη μυρωδιά της φορμόλης, της έπνιξαν τα πνευμόνια. Ένιωσε εντελώς αδύναμη να αναπνεύσει φυσιολογικά, ενώ το στομάχι της άρχισε ν' ανακατεύεται επικίνδυνα. Το οπτικό της πεδίο σιγά-σιγά σκοτείνιαζε. Κοίταξε γύρω απελπισμένη και σπρώχνοντας τους συγκεντρωμένους φοιτητές, κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Προσπάθησε να επιταχύνει το βήμα της, για να προλάβει να βγει πριν σωριαστεί, αλλά η θέα της πόρτας φάνταζε μακρινή και το οπτικό της πεδίο συνέχιζε να σκοτεινιάζει. Λίγο πριν λυγίσουν τα πόδια της, ένιωσε το χέρι του Κωστή να την αρπάζει σφιχτά από τη μέση και ανακουφισμένη σχεδόν έγειρε πάνω του.

Άνοιξε τα μάτια της. Βρισκόταν στο προαύλιο, ξαπλωμένη σ' ένα παγκάκι. Διέκρινε θολά τη φιγούρα του Κωστή σκυμμένη από πάνω της, να της κρατά ελαφρώς

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ανασηκωμένα τα πόδια. Ξανάκλεισε τα μάτια και ανέπνευσε βαθιά. Ο δροσερός αέρας εισέβαλε στα πνευμόνια της λυτρωτικός. Μισάνοιξε τα βλέφαρα, χαμογέλασε στον φίλο της και τα ξανάκλεισε. Ξεχώριζε μόνο την άσπρη μπλούζα του και τα σκούρα μαλλιά του, αλλά και μόνο που ήταν κοντά της τής έφτανε. Της φάνηκε παράξενο που δεν τον άκουσε να την παρηγορεί ή έστω να την πειράζει για το «θάρρος» που επέδειξε. Ξανάνοιξε τα μάτια. Το λευκό χρώμα του ρούχου άρχισε σιγά-σιγά να καθαρίζει, αλλά όχι και το πρόσωπο. Ένιωθε τόση ευγνωμοσύνη που κράτησε την υπόσχεσή του. Ποιος ξέρει πόση ώρα έχανε το μάθημα για χάρη της. Όσο το συνειδητοποιούσε, τόσο γέμιζε ενοχές για εκείνον. Έπρεπε να συνέλθει γρήγορα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και άνοιξε τα μάτια. Η όρασή της είχε καθαρίσει αρκετά, ίσα για να διαπιστώσει ότι αυτός που της κρατούσε ανασηκωμένα τα πόδια… δεν ήταν ο Κωστής! Προσπάθησε πανικόβλητη να τα τραβήξει και ν' ανασηκωθεί, αλλά ο άγνωστος της τα κράτησε σταθερά, ενώ ταυτόχρονα με κοφτή φωνή τη διέταξε να ξαπλώσει και να παίρνει βαθιές ανάσες. Η Κάτια υπάκουσε για λίγο, αλλά αμέσως μετά τα τράβηξε αμήχανη και μισοκάθισε στο παγκάκι. Προσπάθησε να δικαιολογηθεί.

«Ευχαριστώ πολύ… Συγγνώμη για την αναστάτωση…», με κόπο συνέτασσε τις λίγες λέξεις που της έρχονταν στο μυαλό, ενώ ταυτόχρονα μέσα της φούντωνε η οργή για τον φίλο της που την παράτησε σε μια τόσο δύσκολη στιγμή.

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Η απάντηση ακούστηκε ψυχρή.

«Μην ανησυχείς. Άλλωστε δεν έχει πολλή ώρα που είμαι έξω. Σε μετέφερε ο φίλος σου, αλλά φαντάστηκα πως θα ήταν κρίμα να χάσει κι εκείνος το μάθημα για τη "θαρραλέα" φίλη του».

Την ειρωνευόταν. Σήκωσε το κεφάλι της και διαπίστωσε ότι την κοιτούσε περιπαικτικά. Όσο συνειδητοποιούσε πως αυτός που στεκόταν μπροστά της ήταν μάλλον ένας από τους βοηθούς, αναζήτησε την πρώτη δικαιολογία που της ήρθε στο μυαλό. Ξεροκατάπιε για να κερδίσει χρόνο.

«Μου συνέβη εντελώς ξαφνικά. Ίσως κάποια αδιαθεσία…»

Εκείνος αυτή τη φορά την κοίταξε σοβαρά.

«Τι έχεις φάει από το πρωί;»

«Λίγο γάλα και… Τέλος πάντων, λίγο γάλα».

Μετά, νιώθοντας ακόμη μεγαλύτερη ντροπή, έκανε μια προσπάθεια να σηκωθεί με αξιοπρέπεια, ενώ ταυτόχρονα πάλευε να τακτοποιήσει τη λευκή ποδιά της, την οποία μάλλον είχε ντροπιάσει με τη στάση της. Απέφυγε να τον κοιτάξει.

«Σας ευχαριστώ πολύ για τη βοήθεια. Νομίζω πως είμαι μια χαρά».

Εκείνος στεκόταν ακίνητος μπροστά της, έχοντας το χέρι στο πηγούνι του και κοιτάζοντάς την εξεταστικά. Τι ήθελε τώρα; Δεν έφτανε το χάλι της, έπρεπε να απολογηθεί; Έκανε να φύγει, αλλά στο δεύτερο βήμα κόντεψε να σωριαστεί κάτω. Πρόφτασε και την έπιασε από το μπράτσο. Πήγε κάτι να του πει, αλλά εκείνος κρατώντας

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

τη σταθερά, την οδήγησε στην πόρτα του κτιρίου. Και μόνο στη σκέψη ότι πηγαίνει και πάλι στον τόπο του μαρτυρίου, χιλιάδες μικρά φωτάκια κινδύνου άναψαν στο μυαλό της. Ευτυχώς, όμως, την οδήγησε στο κυλικείο. Εκεί την έβαλε να καθίσει σε μια καρέκλα και μετά κατευθύνθηκε προς τον πάγκο επιστρέφοντας λίγα λεπτά αργότερα με έναν δίσκο με σάντουιτς κι ένα ποτήρι φυσικό χυμό. Κάθισε στην απέναντι καρέκλα κι έσπρωξε το δίσκο μπροστά της.

«Δεν θα φύγω, αν δεν τον αδειάσεις, δεσποινίς… Δεσποινίς…;»

«Κάτια…», του είπε ντροπιασμένα και προσπάθησε με κατεβασμένο βλέμμα να μασήσει την πρώτη μπουκιά.

Ευτυχώς, ο χυμός τη βοήθησε να πάρει λίγο τα πάνω της. Τον κοίταξε παρακλητικά.

«Είναι αδύνατο να φάω άλλο. Ευχαριστώ και πάλι… Δεν είναι ανάγκη να σας κρατάω έξω από το μάθημα. Αν θέλετε, πηγαίνετε, ήδη είμαι πολύ καλά…»

Εκείνος την κοίταξε προσεκτικά και μετά σηκώθηκε ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του.

«Εντάξει, Κάτια. Άλλωστε σε δέκα λεπτά τελειώνει το μάθημα και θα έρθει ο φίλος σου. Δεν πρέπει να νιώθεις άσχημα γι' αυτό που σου συνέβη, ούτε να το θεωρήσεις δεδομένο ότι θα ξανασυμβεί. Να έχεις στο νου σου ότι πολλοί φοιτητές έχουν αυτή την αντίδραση όταν αντικρίζουν για πρώτη φορά πτώμα, συμπεριλαμβανομένου και του υποφαινόμενου. Σου εύχομαι καλή συνέχεια», και μ' αυτά τα λόγια τής χαμογέλασε τυπικά και απομακρύνθηκε.

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Η Κάτια προσπάθησε να κάνει τον απολογισμό της. Τι έφταιξε και πήγαν όλα τόσο χάλια; Τι θα γινόταν αύριο, που θα ήταν αναγκασμένη να ξαναμπεί στην αίθουσα; Γιατί όλα τα στραβά σ' εκείνη; Από τόσους φοιτητές, ούτε σ' έναν δεν συνέβη. Εντάξει, η ίδια ανησυχούσε εδώ και μέρες γι' αυτό, αλλά ήλπιζε πως τελικά θα τα κατάφερνε και πως θα το ξεπερνούσε. Και αν είχε αποκτήσει φοβία; Και αν δεν τα κατάφερνε ποτέ; Θ' αναγκαζόταν να εγκαταλείψει τις σπουδές της; Απελπίστηκε. Χαμένη στις σκέψεις της, δεν κατάλαβε ότι μέσα σε λίγα λεπτά το κυλικείο γέμισε φοιτητές και πως ο Κωστής με τη Λία βρίσκονταν ήδη ανήσυχοι κοντά της. Η Κάτια βούρκωσε.

«Σκατά…» είπε, ενώ δάκρυα τρέχανε ήδη στα μάγουλά της.

Ο Κωστής κάθισε δίπλα της και την αγκάλιασε τρυφερά, ενώ η Λία της έπιασε τα χέρια κοιτώντας τη περίλυπη. Η Κάτια έσκυψε προσπαθώντας να σκουπίσει στα κρυφά τα δάκρυά της, για να μην την καταλάβουν οι υπόλοιποι. Οι φίλοι της τώρα της έλεγαν ότι και άλλα δύο κορίτσια έφυγαν από το μάθημα μη μπορώντας να αντέξουν. Στη διαπίστωση ότι τελικά δεν ήταν η μόνη που της συνέβη το κακό, αναθάρρησε. Σιγά-σιγά ηρέμησε, χωμένη στην αγκαλιά του Κωστή που της χάιδευε τα μαλλιά και προσπαθούσε με τις ατάκες του να χαλαρώσει την ατμόσφαιρα.

«Ε ρε, τι τραβάω με τις γυναίκες! Σε όλες βγάζω το πατρικό συναίσθημα. Άντε τώρα, αν ενδιαφέρεται κανένα κοριτσάκι εδώ μέσα, να την πείσω ότι είσαι φίλη μου! Ανέραστος θα τελειώσω τη σχολή, αν συνεχίσω να κά-

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

νω παρέα μαζί σας. Κι εσύ και η Λία σκέτη εκμετάλλευση είστε! Πολλή κλάψα, ρε παιδάκι μου!»

Ό,τι όμως και να έλεγε, αυτή η αγκαλιά ήταν για την Κάτια ό,τι πραγματικά χρειαζόταν αυτήν την τόσο δύσκολη στιγμή, που το ποτάμι είχε ξεχειλίσει και είχε παρασύρει μαζί του κάθε αίσθημα αξιοπρέπειας και καθωσπρεπισμού.

Κάποια στιγμή ανασήκωσε το βλέμμα της και είδε ότι ακριβώς απέναντί της καθόταν ο «σωτήρας» της, ο οποίος, μόλις κατάλαβε ότι τον αντιλήφθηκε, γύρισε στον καφέ του αδιάφορα.

«Μόνο αυτή η ξεφτίλα μού έλειπε», ψιθύρισε και οι φίλοι της γύρισαν το βλέμμα τους στην κατεύθυνση που τους έδειχνε.

«Να δεις που αυτός σε γουστάρει», της είπε η Λία γελώντας. «Να τον έβλεπες με τι ανησυχία κοιτούσε την ώρα που έβγαινες έξω…»

Ο Κωστής μπήκε κι εκείνος στην κουβέντα.

«Ήρθε έξω, την ώρα που σε ξάπλωνα στο παγκάκι, και σχεδόν με έδιωξε. "*Άσε, νεαρέ, θα φροντίσω εγώ την κοπέλα. Πήγαινε στο μάθημά σου*"», τον μιμήθηκε κοροϊδεύοντάς τον και για πρώτη φορά στα χείλη της Κάτιας σχηματίστηκε ένα χαμόγελο.

«Καλά, τι δουλειά έχει αυτός με μένα; Εγώ είμαι ακόμη στο πρώτο έτος και αυτός θα πρέπει να είναι τουλάχιστον τριάντα».

«Γιατί, χρυσή μου, οι άντρες στα τριάντα το θάβουν;» κορόιδεψε η Λία που δεν άφηνε να της ξεφύγει εύκολα αρσενικό, ανεξαρτήτου ηλικίας.

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Ο άντρας απέναντι σηκώθηκε κι έφυγε, ενώ τρία ζευγάρια μάτια συνέχιζαν να τον καρφώνουν.

Πρώτος μίλησε ο Κωστής.

«Δεν μπορώ να πω, καλός είναι».

Μετά συνέχισε η Λία.

«Καλέ, τι καλός; Αυτός είναι κούκλος!»

Η Κάτια συνέχισε να κοιτάζει αφηρημένα προς την πόρτα έχοντας στο μυαλό της άλλες ανησυχίες. Σηκώθηκε απ' το τραπέζι τη στιγμή που σιγά-σιγά όλοι οι φοιτητές κινούνταν προς τα έξω. Οι φίλοι της πήγαν κάτι να πουν, αλλά εκείνη τους πρόλαβε.

«Πάω σπίτι. Σήμερα δεν υπάρχει περίπτωση να ξαναμπώ. Ας ελπίσουμε αύριο να είναι καλύτερα τα πράγματα».

«Σίγουρα δεν θέλεις να σε πάμε εμείς σπίτι;» τη ρώτησε ο Κωστής.

«Όχι, κρατήστε δυνάμεις γι' αύριο και κάντε και μερικά βαράκια το βράδυ. Αύριο μπορεί να χρειαστεί να με κρατάτε για περισσότερη ώρα!» είπε και χαμογελώντας δήθεν ανάλαφρα, βγήκε από το κτίριο.

Το προαύλιο ήταν άδειο και η ψύχρα του πρωινού τής έκανε καλό. Αποφάσισε να περπατήσει μέχρι το σπίτι για να ανασυντάξει τις σκέψεις της. Δεν ήταν δα και τόσο τρομερό αυτό που της συνέβη και όπως της είπε κι εκείνος - ούτε τ' όνομά του δεν ήξερε - δεν ήταν απαραίτητο να ξανασυμβεί. Κι αν, όμως, ξανασυνέβαινε; Κι αν αυτό ήταν η αιτία να μην μπορεί να συνεχίσει τη σχολή της; Άντε πάλι οι ίδιες ανησυχίες. Ακόμη είχε νωπή στη μνήμη της την υπεράνθρωπη προσπάθεια που κατέ-

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

βαλε για να μπει στην Ιατρική και τη χαρά που ένιωσε όταν βγήκαν τ' αποτελέσματα. Χαμένη στις σκέψεις ούτε που κατάλαβε πώς διένυσε με τα πόδια την απόσταση μέχρι το σπίτι. Μόνο όταν κοίταξε το ρολόι της, συνειδητοποίησε ότι περπατούσε σχεδόν μία ώρα.

Άνοιξε την εξώπορτα και η μυρωδιά του φαγητού τής τρύπησε τα ρουθούνια. Η μητέρα της καθόταν στον καναπέ του σαλονιού και έπλεκε δήθεν αδιάφορα. Με τη γωνία του ματιού της, όμως, δεν άφηνε ούτε κίνηση να πάει χαμένη. Οι αδύναμοι ώμοι της κόρης της που φαίνονταν να έχουν γείρει από ένα αδιόρατο βάρος, δεν ήταν καλός οιωνός.

Μόλις η Κάτια την πλησίασε και τη φίλησε, η γυναίκα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την αγωνία της.

«Πώς πήγε, γιαβρί μου; Όλα καλά;»

Όσο κι αν προσπάθησε η Κάτια, η φωνή της ακούστηκε απογοητευμένη.

«Όχι, μαμά μου… Δεν πήγαν καλά. Με βγάλανε σχεδόν λιπόθυμη από την αίθουσα…»

Η γυναίκα σηκώθηκε και την έσφιξε στην πληθωρική αγκαλιά της. Στην ιδέα ότι ταλαιπώρησαν τη μονάκριβή της, ξέσπασε.

«Πανάθεμά τους, είναι ανάγκη να σας ταλαιπωρούν έτσι, μικρά παιδιά… Ας περνούσαν δυο-τρία χρόνια ακόμη και μετά ας σας χώνανε στα πτώματα. Πανάθεμά τους!»

Η Κάτια τώρα είχε περάσει στον δεύτερο γύρο θρήνου. Μεταξύ δακρύων και λυγμών, τα έβαζε με τον εαυτό της, που ίσως γινόταν η αιτία να ξεσπάσει καμιά κρίση άσθματος στη μητέρα της. Ήταν τόσο ευάλωτη, ει-

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

δικά απέναντι στο μοναχοπαίδι της και σε όσα του συνέβαιναν… Όπως ήταν χωμένη στην αγκαλιά της, με το αυτί της κολλημένο στο μητρικό στήθος, άκουγε τη σφυριχτή ανάσα, αλλά, κόντρα στη λογική της, συνέχιζε να κλαίει ρουφώντας άπληστα τη χαρακτηριστική μυρωδιά της μητέρας της, που από μόνη της ήταν ικανή να μετριάσει τον πόνο. Για την Κάτια αυτή η «μυρωδιά της αγκαλιάς», όπως συνήθιζε να λέει, ήταν ό,τι πιο πολύτιμο είχε να θυμάται από τα παιδικά της χρόνια.

© Ελένη Κοτσοβόλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Ακόμα μια ζωή

«Αντέχω μόνο μια ζωή μαζί σου… Τίποτα παραπάνω δεν μπορώ να σου υποσχεθώ…». Μια ζωή… Αντί το μυαλό της να τρέξει στο μέλλον, δραπέτευσε στο παρελθόν.

Καινούριες σκέψεις την κατέκλυσαν, που χρόνια τώρα είχαν γίνει ο χειρότερος εχθρός της. Ένιωθε τη ζωή της να περνάει και εκείνη να μένει άπραγη. Ορφανή από πατέρα και με μια μάνα που θυσίασε τα πάντα για να τη μεγαλώσει, δεν σταμάτησε να αγωνίζεται, χωρίς να ζητήσει ποτέ τίποτα. Μοναδικό της όνειρο να γνωρίσει τον έρωτα. Η ευτυχία όμως δεν χαρίζεται ποτέ απλόχερα. Όταν γνώρισε τον Μάνο, κατάλαβε ότι ήταν ο άντρας της ζωής της. Όταν όμως της ζήτησε να τον ακολουθήσει, ο κόσμος της κατέρρευσε.

Τι την τρόμαζε περισσότερο; Ποιες αμαρτίες καλούνταν να πληρώσει; Η Κάτια έπρεπε να πάρει μια απόφαση ζωής. Θα ακολουθήσει το όνειρο ή θα υποταχθεί τυφλά σε μια μοίρα που άλλοι επέλεξαν για αυτήν;

Μια ιστορία ερωτικού πάθους και αγάπης και ένα γιατί που θα μείνει αναπάντητο…

ΕΛ0022
ISBN 978-618-5240-01-1
9 786185 240011

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ